

sacerdotibus, qui ob huiusmodi rationes distulerunt, essent ualidæ et nullo modo reiterandæ, nisi aliud forsân interueniret impedimentum quam quod à tali dilatione haberet originem. Hæc uobis significanda duximus, partim ut multorum conscientijs satisfiat, partim etiam ut ad omnem uos modestiam, charitatem, et humilitatem excitemus tam literis quam exemplo. Quod reliquum est **54, f. 180b.** habemus clementissimum Patrem, æquissimos arbitros, neque est quod dubitemus de pristina pace et tranquillitate breuissimè recuperanda. Romæ decimo quinto Aprilis 1602.

Harum literarum exemplar cum utroque Cardinalium reliquimus qui, communicato cum sua sanctitate negocio, responsum tulerunt, sanctitatem suam uelle et jubere, ut hæc ad uos scriberemus^a unaque moneremus illum intelligere hæc omnia in ultimo suo breui in hunc sensum esse determinata et declarata, perpetuumque silentium huic controuersiæ imposterum imponi iubet, tam in urbe quam in Anglia, sub censuris in eodem breui contentis.

27. *Catalogus Paradoxorum, et Propositionum Temerariarum quæ in primo scripto Illustr^{mi} Cardinalibus Burghesio atque Arigonio exhibito latius ostenduntur.*

Paradoxon Primum de authoritate Sedis Apostolicæ negata in **54, f. 181.** constituendo superiore aliquo ecclesiastico in Regno Angliæ.

Propositiones habet quatuor.^b

1. Prima Pontificem non potuisse Archipresbiterum super eos const[it]uere sine ipsorum consensu, nisi contra canones facere uellet. **Exempl. discursuum pag. 29.**

^a Colleton, in reporting the papal sentence (*Just Defence*, p. 293), says nothing of this reference to the last brief and to the command of "perpetual silence," which had been entirely disregarded by both sides. Compare p. 193 *infra*.

^b The books from which the greater part of the following propositions are deduced are the *Important Considerations*, the *Quodlibets*, the *Dialogue betwixt a Secular priest and a lay gentleman*, and the *Sparing Discovery*, all four attributed to William Watson and disowned by the delegates at Rome. The others referred to are the

Quodl. pag.
163.

2. 2^a quod sua Sanctitas non solum contra Canones aut Jus Ecclesiasticum peccavit Archipresbiterum instituendo, sed contra humanum, etiam diuinum, naturale nationumque.

Exempl. dis-
curs. pag. 6.
Consid.
pag. 14.
Prefat. ad
dialogum.
Quodl. p. 63,
166 et 162.

3. Tertia. quod pontifex citra Reginæ ac Reipublicæ Anglicanæ consensum non potuit, nec potest hodie, superiorem aliquem ecclesiasticum in Anglia constituere, et si constituat, quicumque superiori sic ab eo constituto obedierit, legitime castigari poterit amissione honorum omnium, ac perpetua incarceratione ex præscripto cuiusdam legis penalis perantiquæ, hoc est ante trecentos (inquiunt) annos latæ, quæ uulgo dicitur de Præmunire.

Quodl.
pag. 171.

3. Quarta quod summus Pontifex non solum propter legem antiquam de Præmunire non potuerit Archipresbiterum in Anglia legitimè constituere, sed neque propter leges recentes Reginæ ac Reipublicæ presentis.

54, f. 181b.

Paradoxum Secundum de preiudicata Pontificis auctoritate in excommunicandis Principibus secularibus.

Propositiones habet quinque.

Quodl. pag.
258. 256. 255.
et 260.

1. Prima. Nullo modo expedire ut Pontifex Romanus his temporibus Principem aliquem temporalem excommunicet.

Ibidem. pag.
260.

2. Secunda. Nullam unquam hæcenus à summo Pontifice latam esse contra aliquem Principem excommunicationem cuius postea ipsum non pœnituerit.^a

Ibidem. pag.
255.

3. Tertia. Tot esse excommunicationum Pontificiarum nullitates ut impossibile ferè sit sic denunciari excommunicationis alicuius

Copies of certain Discourses, and the Hope of Peace by John Bennet. The two Latin books by Mush and Bagshaw escape censure. The oath of allegiance censured under Paradoxon Tertium, art. 6, is probably one of the forms printed below, p. 246. Compare the letter of Cecil to Watson, Feb. 1602.

^a Compare the words of Urban VIII. to Cardinal Borgia in reference to the excommunications of Henry VIII. and Elizabeth, exacted at the instances of the house of Austria and the Spaniards, says the pope, "But with what success? The whole world can tell. *We yet bewail it with tears of blood.* Wisdom does not teach us to imitate Pius V. or Clement VII.," etc. Quoted in Simpson's *Campion*, p. 371.

sententiam contra Principem aliquem, ut possent subditi eius secunda conscientia illi non parere. Idque planè cerni in excommunicatione contra Elisabettam lata.

4. Quarta. Quod non obstante quacunq̄ue, uel maximè ut [principis] hæretici, Pontificis Romani excommunicatione teneantur subditi Principi suo parere. Ibidem pag. 254. et 255. Quodl. 8. ar. 7°.

5. Quinta. Quod sententia excommunicationis lata per Pium V^{um} contra Reginam Angliæ, et bina eius renouatio per Gregorium decimum tertium et Sixtum Quintum Summos Pontifices, inualida fuit ab initio et iniquè lata. Ibidem pag. 252 et 253.

Paradoxon Tertium contra authoritatem Pontificis in castigandis Principibus hæreticis per gladium temporalem.

Propositiones habet octo.

1. Prima. Quod summus Pontifex neque debet, neque legitime potest ullum Principem temporalem, uel heresis uel apostasiæ uel alterius cuiuscunq̄ue criminis causa, Principatu suo priuare, uel bello persequi, et quod leges ecclesiasticæ ea de re factæ non obligant. Quodl. pag. 250. Considerat. pag. 39.

2. Secunda quod si Pontifex ulla de re, etiam religionis Catholicæ tuendæ causa, contra Principem aliquem hereticum, nominatim uero contra Reginam Angliæ, arma moueret posse ac debere Catholicos omnes ei resistere, hocque se facturos protestantur. Considerat. pag. 38. Prefat. ad Dialogum. Quodl. pag. 176. 177.

3. Tertia. quod si Pontifex bellum contra Angliam moueret, et uerbis protestaretur Religionis solius restituendæ causa et nullo modo regnum subiugandi id fieri, fidem tamen ipsi adhibendam non esse. 54, f. 182b. Ibid. pag. 176.

4. Quarta. Catholicos omnes speciali uoto ac iureiurando distringere se debere ut summo Pontifici, si arma contra Reginam moueret, uiribus omnibus resistant. Ibid. pag. 304.

5. Quinta non tantum superiores leges in bona ac uitas eorum Catholicorum, qui istis hac in re non assentiuntur, ferendas esse sed spiritualia etiam commoda auferenda. Ibid. pag. 303.

Consid. pag. 3.
Juram. ar. 5°.
Quodl. pag.
229.

6. Sexta. Eorum Catholicorum qui Pontifici hac in re consentiunt et ab ipsis dissentiunt non solum procurandas esse penas tanquam ueræ patriæ proditorum ac læsæ maiestatis reorum, uerum etiam propalanda consilia si sciantur; idque se facturos profitentur.

Considerat.
pag. 20. et 21.

7. Septima non posse excusari à proditionis et læsæ maiestatis crimine eos qui religionis Catholicæ causa ab hereticis in Anglia his annis preteritis occisi fuere, eo quod profiteri recusauerint se Reginæ contra Pontificem adhesuros si bellum ab eo religionis causa moueretur.

Quodl. pag.
252. 253. 254.
Considerat.
pag. 9. 14. 15.
27.

8. Octaua. Neque ipsorum summorum Pontificum facta hac in re probanda esse, sed reprehensione potius digna, nisi quantum per surreptionem fortè excusentur.

54, f. 183.

Paradoxum Quartum; de habenda maiori ratione status politici quam rerum ad fidem et Religionem spectantium.

Propositiones habet quinque.

Quodl. pag.
292. 293.
Parca de-
tectio, pag. 56.

1. Prima. Defectionem à fide in aliquo Principe Christiano non preiudicare Regni sui iuri quod possidet.

Quodl. pag.
292. et 150.

2. Secunda. Heresim uel Apostasiam non debere cuiunque obesse qui ius habet successionis in aliquo regno, et quod impium esset Catholicum qui ius alias non haberet ei anteferre.

Ibid. pag.
223. 229.

3. Tertia. Ità uiuendum esse iam sacerdotibus Catholicis in Anglia et extra Angliam, ut neque uerbo, neque scripto, legibus, statutis, uel factis hereticorum contradicant.

Consid. pag.
36.

4. Quarta. Nouam esse ingrediendam promouendæ in Anglia Religionis uiam eique planè contrariam quam Alanus Sanderus, Stapletonus, Patres Societatis et ipsi Summi Pontifices hactenus tenuerunt.

Consid. pag.
37.
Quodl. pag.
304.

5. Quinta. Culpam omnem persecutionis quæ hactenus in Anglia deseniit non tam in reginam ac Consiliarios aliosque hereticos quam in ipsos Catholicos esse conferendam.

- Aliæ Propositiones temerariæ breuitatis causa prætermiſſæ. 54, f. 183b.
- Prima. Licere ipsis commercium ac tractatum habere cum hereticis hostibusque fidei contra alios Catholicos sibi aduersantes. Ep. ad Dialog. et in ipso Dialogo pag. 49.
- Secunda. nullum in toto orbe superiorem posse hoc in eis reprehendere, nisi sit ex eorum numero quos Apostolus uocat: *Principes, et Potestates mundi, rectores tenebrarum harum.* Quodl. sæpe. Spes pacis, pag. 10.
- Tertia. Nullam inobedientiam peccatum esse nisi qua superiori resistitur, et notum eius præceptum contemnitur et impugnatur. Exemplum discursuum pag. 21.
- Quarta. nullum prorsus actum inobediētiæ commissum fuisse à presbiteris Appellantibus, dum negabant obedire Cardinalis Caetani ordinationi à Pontifice profectæ. Ibid. pag. 16.
- Quinta. Confirmationis sacramentum uel necessarium esse hoc tempore in Anglia durante persecutione, *uel vanam et quasi superfluum in Ecclesia Dei cerimoniam esse.* 54, f. 184. Ibid. pag. 103.
- Sexta. Parochorum, ac secularium sacerdotum perfectiorem esse statum, quam Religiosorum. Ibid. pag. 103.
- Septima. Impium et Pharisæicum esse examen instituere, uel discrimen facere de admittendis ad religionem: quia non est personarum acceptio coram Deo. Quodl. pag. 57. 58. et 60. Ibidem. pag. 140.
- Octaua. Jesuitas Religiosos non esse sed omnium hominum deterrimos, et plures ad infernum animas trahere quam ipsos Cacodemones, licere etiam ad Apostasiam egressumque ex ipsorum Religione homines hortari. Quodl. pag. 61. 62. Ep. ad Parcarn detect. Quodl. pag. 8. 28.
- Nona. Exemplum iuramenti impij contra Pontificis auctoritatem quod istorum appellantium nomine circumfertur.
- Propositiones istæ datæ contra presbiteros appellantes in causa fuerunt quod Excellentissimus orator Galliæ Sanct^{mo} exhibuerit eiusdem farinæ propositiones ex quibusdam Jesuitarum libris depromptas.

troisieme et dernier cahier du discours recuilli de ce qui est passè en laffaire des prestres anglois fait a Rome le 4e noue'bre 1602.